

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā vai – pakārtoti – atcelt apstrīdētos aktus; un
- piespriest Parlamentam un Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus vai – pakārtoti – atlikt lemšanu par tiesāšanās izdevumiem.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza četrus pamatus.

Pirmkārt, Vispārējā tiesa, secinādama, ka iemesls tam, ka Parlaments nav atļāvis apelācijas sūdzības iesniedzējiem ierasties savā darba vietā, īstenot savu mandātu un kopš 2019. gada 2. jūlija piedalīties Parlamenta plenārsēdēs, nebija 2019. gada 29. maija norādījumos un 2019. gada 27. jūnija vēstulē atspoguļotais Parlamenta atteikums atzīt apelācijas sūdzības iesniedzējiem Eiropas Parlamenta deputāta statusu un ka tādējādi apstrīdētie akti nav mainījuši apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesisko stāvokli, esot pieļāvuši tiesību kļūdu un pārkāpusi LESD 263. pantu un līdz ar to arī Hartas 47. pantu.

Saskaņā ar 1976. gada akta ⁽¹⁾ 12. pantu parlamenta ziņā ir izšķirt domstarpības, kas varētu rasties, pamatojoties uz 1976. gada akta noteikumiem, tostarp 1. panta 3. punktu, kas ir tā būtiska norma. Spriedumā *Donnici* ⁽²⁾ esot nepareizi interpretēts 1976. gada akta 12. pantā paredzēto kompetenču sadalījums starp dalībvalstu iestādēm un Parlamentu – attiecībā uz Parlamentam piešķirtajām pilnvarām. Katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējiem būtu bijis iespējams ieņemt savas vietas laikposmā, kamēr tika gaidīts lēmums par viņu domstarpībām ar Parlamentu, un tātad pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta tiesību kļūda, jo tajā tika atzīts, ka apstrīdētie akti nemaina apelācijas sūdzības iesniedzēju stāvokli.

Vispārējā tiesa, secinādama, ka lēmums neizmantojot Eiropas Parlamenta Reglamenta 8. pantā paredzēto iespēju uzņemties iniciatīvu apstiprināt privilēģijas un imunitāti nav apstrīdams akts, esot pieļāvuši tiesību kļūdu.

Vispārējā tiesa, apgalvodama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nebija iesnieguši Parlamentam Eiropas Parlamenta Reglamenta 7. un 9. pantā minēto pieprasījumu aizstāvēt viņu privilēģijas un imunitāti, esot pieļāvuši tiesību kļūdu.

⁽¹⁾ Akts par Eiropas Parlamenta locekļu ievēlšanu vispārējās tiesās vēlēšanās (OV 1976, L 278, 5. lpp.), kas pievienots Padomes 1976. gada 20. septembra Lēmumam 76/787/EOTK, EEK, Euratom (OV 1976, L 278, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2002. gada 25. jūnija un 2002. gada 23. septembra Lēmumu 2002/772/EK, Euratom (OV 2002, L 283, 1. lpp.).

⁽²⁾ Spriedums, 2009. gada 30. aprīlis, Itālija un *Donnici*/Parlaments, C-393/07 un C-9/08, EU:C:2009:275.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2022. gada 19. septembrī iesniedza
Landesverwaltungsgericht Tirol (Austrija) – Umweltverband WWF Österreich u.c./Tiroler
Landesregierung**

(Lieta C-601/22)

(2022/C 441/26)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landesverwaltungsgericht Tirol

Pamatlietas puses

Prasītāji: Umweltverband WWF Österreich, ÖKOBÜRO – Allianz der Umweltbewegung, Naturschutzbund Österreich, Umweltdachverband, Wiener Tierschutzverein

Atbildētāja iestāde: Tiroler Landesregierung

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar Direktīvas 92/43/EEK ⁽¹⁾ redakcijā, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2013/17/ES ⁽²⁾, 12. pantu, skatot to kopsakarā ar IV pielikumu, saskaņā ar kuru uz vilku attiecas stingra aizsardzības sistēma, taču populācijas vairākās dalībvalstīs no tās ir atbrīvotas – savukārt Austrijai attiecīga atkāpe nav paredzēta – tiek pārkāpts LES 4. panta 2. punktā noteiktais “vienlīdzīgas attieksmes pret dalībvalstīm princips”?
- 2) Vai Direktīvas 92/43/EEK redakcijā, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2013/17/ES, 16. panta 1. punkts, saskaņā ar kuru atkāpe no stingras vilka aizsardzības sistēmas ir pieļaujama tikai tad, ja, neraugoties uz atkāpi, tostarp netiek kaitēts attiecīgo sugu populāciju saglabāšanai “labvēlīgā aizsardzības statusā” to “dabiskās izplatības areālā”, ir jāinterpretē tādējādi, ka labvēlīgs aizsardzības statuss ir jāsauglabā vai jāatjauno nevis attiecībā uz dalībvalsts teritoriju, bet gan populācijas dabiskajā areālā, kas var ietvert ievērojami plašāku pārrobežu biogeogrāfisko rajonu?
- 3) Vai Direktīvas 92/43/EEK redakcijā, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2013/17/ES, 16. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka papildus tiešajam kaitējumam, ko izraisījis konkrēts vilks, “nopietnajā kaitējumā” ir jāiekļauj arī netiešais (paredzamais) “ekonomiskais” kaitējums, kas nav saistīts ar konkrētu vilku?
- 4) Vai Direktīvas 92/43/EEK redakcijā, kurā jaunākie grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 2013/17/ES, 16. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Tiroles federālajā zemē dominējošās topogrāfiskās, kalnu ganību apsaimniekošanas un saimniecību struktūras dēļ “apmierinošas alternatīvas” ir jāizvērtē, tikai pamatojoties uz faktisko izpildāmību, vai arī –, izmantojot ekonomiskos kritērijus?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 92/43/EEK (1992. gada 21. maijs) par dabisko dzīvotņu un savvaļas floras un faunas aizsardzību (OV 1992, L 206, 7. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīvu 2013/17/ES (2013. gada 13. maijs), ar ko pielāgo dažas direktīvas vides jomā saistībā ar Horvātijas Republikas pievienošanu (OV 2013, L 158, 193. lpp.).